

zoowel theoretisch als practisch onderlegd, vertrouwd met het moderne bacteriologisch onderzoek en desgevorderd gerugsteund door meerjarig verblijf in de tropen — mannen in de literatuur wel bekend. Men kan al niet meer verlangen.

Maar laat men dan toch ook langzamerhand naar zoo'n man omzien.

Wij zijn waarlijk aan de beurt. Alle andere belanghebbenden gingen reeds voor. Zelfs België. Wie zich tegen de aanroeping van zoo'n leeraar verzet, alleen op de labiele motieven, die werden aangevoerd, wie zich van de zaak afmaakt met een *tropenpathologie alleen in de tropen!* moet consequent zijn en al onze Fransche scholen dicht smijten order het slaken van den doodoener : *Fransch leert men alleen in Frankrijk.*

H. F. A. PRYPERS.

Geachte Redactie!

Naar aanleiding van het ingezonden stuk van collega MOINAT in het nummer van 14 Juni en van dat van den Heer PIJNAPPEL in het nummer van 21 Juni, vergunt U mij enkele opmerkingen te maken.

Evenals collega DE JAGER handelt doe ook ik en geef ter voldoening aan Art. 20 de verklaring af dat de ziekte „geweken” is, of de patiënt „hersteld”. Tot heden meen ik dat deze handelwijze van mij en van vele andere geneesheeren leidt tot een goedaardig soort van wetsontduiking; het schijnt mij nu echter dat op zulk een handelwijze van den praktizeerenden geneesheer door den ambtenaar van het Staatstoezicht gerekend wordt en dat een andere manier van doen, waarbij men zich aan de wet onderwerpt, voor „principienreiterei” gehouden wordt.

Hieruit zou blijken dat de geneesheer hooger bij de wet opziet dan de ambtenaar.

Zoo zie ik in het stukje van collega MOINAT een ernstig streven om zijn bevoegdheid niet te overschrijden. Dat zulk een streven door ambtenaren van het Staatstoezicht, de Heer PIJNAPPEL en „den zeer hooggeachten ambtgenoot”, voor wien den Heer PIJNAPPEL in de bres komt, zoo weinig wordt gevoeld en gewaardeerd en door eerstgenoemden zoo onhensch wordt begend, kan ik mij slechts ten deele begrijpen; hoewel de algemeene ambtenaarszwakheden mij volstrekt niet onbekend zijn.

De ervaring van Collega MOINAT en het schrijven van den Heer PIJNAPPEL bewijzen voor de zooveelste maal den ontzenuwenden invloed van een slecht wetsartikel op den ambtenaar die op de uitvoering daarvan heeft toe te zien.

Purmerend, 25 Juni 1902.

B. JELGERSMA, arts.

HET PRAKTISCH ARTS-EXAMEN.

Meestal verloopt tegenwoordig, tusschen het afleggen van het eerste en het tweede gedeelte van het praktisch arts-examen een geruimen tijd, zelden korter dan zes maanden, niet zelden langer dan een jaar.